

Simek Valéria

Tűz lángja

Arcod tűz lángja melengeti.
Szemed messze kutat, mint
a vigyázó madaré.
Foltos kabátod zsebéből
előveszel egy almát, a
pince mélyéből hoztad.
Nekem adod, mint egész
életed. Lettünk egyé időnk
összemosódó színű szövetén.
Gondolatainkkal együtt
utazunk a múltba és a
jövendő felé.

Lerakja köveit

Elvesztett idő hömpölyög
velünk, mint egy folyó,
lerakja köveit lelkünk
partjain. Az érvek, az évek
felsorakoznak, visszapillantunk,
ahol a körforgást még sejtjük.
A múlt morzsái után kotorászunk.
Számot vetünk, keresgéljük az
elhagyott mérföldköveket,
vissza-visszanézve, ha már
előre nem láthatunk.

Árnyékod is

Foszlik a valóság,
szél szárnyán elrepül.
Kis résen lesed, honnan
bújik elő a virradat.
Gyengéd ecsetvonás
az ég vásznán.
Árnyékod is megnő.
Magányosság szaga
van itt mindennek.

Egymásnak suttogva

Egy fatönkön ülve
figyeled a szabályosan
egyebemosódó végtelen
rezzenéseit. A zöld
bugyrait, a szél
lágý selymét hajadon.
Gyermekarcú virágszirmok
bölcsőit birtokba vevő
méheket. Ahogy a fák
egymásnak suttogva
adják át a vihar közeledtét.

Levelek

Egy levélen üldögél az
esőcsepp, gömbjében az
élet ott ragyog. Egy
szélroham egy rezzenéssel
a gyöngyöt elemészti.

Az őszi ág-bordái közt
hullanak a levelek, a
szél beszélget velük.
Tollászkodnak, madárként
repülnek el.

Nemes-Lampérth József: Kolozsvár, 1917 (papír, tus, ecset, 495×655 mm,
Szépművészeti Múzeum—Magyar Nemzeti Galéria), © Szépművészeti Múzeum, Budapest